

looze diepten, violet in donkere en melkwit in de lichte verten.

Deze diepten, deze ruimten geleken wijde ingangen tot een geheimzinnige plek in de wereld, waar de boosheid en de ongedachtste wreedheid huisen. De witte keek er naar met doffe ontzetting en onrust voor zóóveel mateloze, grootsche onheilspellendheid, maar hij moest staren en turen en achter wijde, wijde, violette diepten nieuwe ruimten, als onpeilbare ingangen naar donkere verborgenheden ontdekken, totdat een wijle het treintje weer tusschen de schemerige ravijnen en smalle kloven oplom en knarsend andere bochten inrolde.

Van de Congo was nu niets meer te zien, alleen kwamen er meer bruggen. Hij ontwaarde tal van onverwachte, wonderlijke tafereelen, zooals daar waren: dichtbeboschte ruimten, waarboven-uit hooge palmen stonden, voor die ruimten dik gras tot aan de spoorbaan en vlak langs de spoorbaan honderden van rijpende ananassen. Ook plekken waar de rotswanden diepe scheuren vertoonden, vol zwarte schaduwen waarin het angstig was te kijken, of plotseling spoot van achter een rots als een toren een breede waterstroom, die met koel gedruisch neerplofte op een bedding van geelbruine, glimmend schoongewassen steenen; in duistere hoeken rezen als geheimen de gepluimten van lage gewassen. Het water stroomde breed uitgeplat naar een vijver, waar aan den oever geboomten met palmen rezen en een enkele boom, reuzig als hij er nooit een zag. De lagere gewassen aan den vijverrand bogen zich tot in het water neer. Maar door dien vijver stroomde het water naar een nauwen doorgang waar het opnieuw vurig zich doorheen perste. Dicht struweel verhinderde hem dan te speuren waarheen het water toog.

De tocht ging rommelend verder over de onvast liggende rails en dan opeens daar was het water weer aan den rand van een bosch.

Maar langzaam aan verdween het koele gezicht van de boomen en de klaterende stroompjes, het was duidelijk dat de reis naar hooger streken vorderde, steenachtiger werd wederom de bodem, grijs meedoogenloos gesteente, troosteloos zich grilliger en vervaarlijker heffend.

Op eenmaal rees daar als een vervloeking, een kwaadwilligheid, midden uit de diepten, een hooge, rood-bruine berg met in de zon glinsterende wanden. De spits gelek een naald zoo scherp, op enkele plekken slechts groeiden lage struiken die een vurig, rood bruin mos geleken.

Snel verdween dit barre gezicht, het kwam den witte voor, alsof deze berg het eerste was dat hij op dezen tocht zou zien, hij kon zich niets ellendiger van wreede eenzaamheid voorstellen dan dit naaldachtige, schitterende gesteente, dat de grondlooze diepten waarlangs de trein nu reed grimmig als een lastering beheerschte.

En verder ging de tocht in wijde spiralen de dorre bergen op, langs diepe kloven, donkere afgronden waarin groote steenbrokken afgerold lagen.